

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 331/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Masarykova 2, Prešov, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 CoPr 5/2014-165 z 20. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoPr 5/2014-165 z 20. októbra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že návrhom doručeným Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 26. septembra 2013 sa proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporkyňa“), domáhala vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 Cpr 5/2013 z 30. apríla 2014 návrh zamietol, pretože „sťažovateľka podala žalobu na súd po uplynutí zákonnej hmotnoprávnej prekluzívnej lehoty“, a zároveň sťažovateľku zaviazal zaplatiť odporkyňi náhradu trov konania. Na základe odvolania sťažovateľky, v ktorom poukázala na „arbitrárne závery vo vzťahu k vyhodnoteniu lehoty na podanie žaloby ako lehoty hmotnoprávnej“, krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil. Dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Cdo 35/2015 z 28. januára 2016 odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby sa zaoberal meritom veci a rozhodujúcimi argumentmi sťažovateľky týkajúcimi sa včasnosti podania jej návrhu.

Aj v sťažnosti predloženej ústavnému súdu sťažovateľka namieta, že „k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia charakteru a zachovania lehoty na podanie žaloby zo strany všeobecných súdov a súvisiacim nesprávnym vyhodnotením zmluvy o tzv. zbernej jazde zo dňa 06. 02. 2009 medzi [REDAKOVANÉ], a Okresným súdom Prešov... Takéto formalistické posudzovanie doručovania zo strany všeobecných súdov v končenom dôsledku zapríčinilo zamietnutie žaloby sťažovateľky a odmietnutie poskytnutia spravodlivej ochrany jej práv.“. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že „ani do právoplatného skončenia súdneho konania nebolo vyhovené jej návrhu na vykonanie dôkazu a skutkový stav veci tak nebol náležite zistený, čo

sa odrazilo v jej nespravodlivom neúspechu v konaní pred všeobecnými súdmi bez meritórneho prejednávania jej právnej veci“. Okrem toho „zo strany všeobecných súdov došlo aj k nesprávnemu rozhodnutiu o trovách konania“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 1 CoPr 5/2014-165 z 20. októbra 2014 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 1 CoPr 5/2014-165 z 20. októbra 2014.

Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je okrem splnenia všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde taktiež splnenie procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť, s touto nedoručila napadnutý rozsudok krajského súdu, ale ani iné dokumenty, ktoré ako dôkazy v sťažnosti označila.

Vzhľadom na to, že predloženie rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, je v zmysle dikcie ustanovenia § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že táto v predloženej podobe nespĺňa osobitné (vecné) náležitosti ustanovené v zákone o ústavnom súde.

V súvislosti so zisteným nedostatkom ústavný súd pripomína, že takýto nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatky zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 57/2015, I. ÚS 337/2015). Ústavný súd totiž už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 zdôraznil, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

Ústavný súd preto so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky v predloženej podobe vykazuje taký nedostatok

náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať ani len splnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, preto ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016